

מנה בנתק

לע"צ הגאון רבי חיים פנחס בן רבי
יעקב יצחק שיינברג זצוק"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

113 פרשת ויקהל תשפ"ב

שינון הדף היומי בדרך קצרו גליון

חגיגה יח-כד

כנגדם, וטעונים נטילת ידים והערב שמש מה שאין כן במעשר, וכ"ש בחולין, לענין מעשר יש לומר שנחלקו ר"מ וחכמים, ששינונו שלר"מ כל הטעון ביאת מים מדברי סופרים מטמא את הקודש ופוסל את התרומה ומותר בחולין ובמעשר, וחכמים אוסרים במעשר, ולענין חולין יש לחלק שרק לאכילה צריך נטילה אך לנגיעה אין צריך נטילה, ורב שימי בר אשי מקשה שחכמים חלקו על ר"מ רק באכילה של מעשר, ובנגיעה במעשר ואכילת חולין לא צריך נטילה, אלא יש לחלק שרק באכילת לחם צריך נטילה בחולין, ובאכילת סתם פירות חולין א"צ נטילת ידים, כמו שאמר ר"צ שהנוטל ידיו לפירות הוא מגסי הרוח.

שנו בברייתא שהנוטל ידיו טהרות רק אם התכוון ואם לא הן טמאות, וכן המטביל ידיו טהרות אם התכוון ואם לא הן טמאות, ומה ששינונו שבין התכוון בין לא התכוון ידיו טהרות, אומר ר"צ שלחולין ידיו טהרות ללא כוונה ואילו למעשר ידיו טמאות,

דף יט ויש להוכיח שא"צ כוונה לחולין ששינונו שגל שנתלש ויש בו מ' סאה ונפל על אדם וכלים הם טהורים, וכמו שמועיל לכלים גם ללא כוונה כך יועיל לאדם, ויש לדחות שמדובר באדם שמצפה שיתלש הגל, וכן בכלים מדובר שמכוון עבורם, ואין להקשות שאין חידוש כשמחכה שהגל יתלש, שיתכן לומר שנגזור שלא יטבול בגל שמא יטבול בחרדלית של גשמים או שנגזור ראש הגל משום הכיפה של הגל, קמ"ל שלא גזרו, ויש ברייתא מפורשת שלא מטבילים בכיפים כמו שלא מטבילים באויר, ויש להוכיח מהמשנה שפירות שנפלו לאמת המים ופשט אדם שידיו טמאות את ידיו לתוכה והוציא פירות ידיו טהרות והפירות לא הוכשרו, אך אם הכניס ידיו לנקותם ידיו טהרות והפירות הוכשרו, א"כ מוכח שנטהרו ידיו גם ללא כוונה, והקשה רבה, ששינונו במשנה שהטובל לחולין והוחזק לחולין אסור למעשר, ומשמע שצריך שיוחזק גם לחולין, ור"צ מבאר שכוונת המשנה שאע"פ שהוחזק לחולין אסור למעשר, אך יש להוכיח מהמשך המשנה שאם טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל, ומשמע כאילו לא טבל כלל, ויש לפרש כאילו לא טבל למעשר אלא לחולין, וחשב רבה שר"צ סתם דוחהו אך יצא ומצא ברייתא מפורשת שטבל ולא הוחזק אסור למעשר ומותר לחולין.

ר"א אומר שאם טבל ועלה יכול להחזיק עצמו למה שירצה, אך קשה ששינונו בברייתא שכל עוד רגלו אחת במים אם החזיק לדבר קל יכול להחזיק לדבר חמור ואם עלה אינו מחזיק ומשמע שאינו מחזיק אף לחולין, ויש לפרש שכל עוד רגלו במים גם בהחזיק לקל יכול להחזיק לחמור, אך אם עלה אם לא הוחזק לקל מחזיק ואם הוחזק לקל לא יכול להחזיק לחמור, ור' פדת מבאר שברייתא זו שמועיל רגלו אחת במים היא כדעת ר' יהודה, ששינונו שמקוה שיש בו מ' סאה מכוונות וירדו שנים וטבלו זה אחר זה הראשון נטהר והשני לא, ור' יהודה אומר שאם רגלו של הראשון עדיין במים גם השני נטהר, ואמר ר"צ

דף יח ר"ל לומד השלמה לעצרת מהפסוק וחס הקציר, שמדובר בחג שגם קוצרים בו וזה לא ביו"ט שאסור לקצור, אלא מדובר בזמן ההשלמה של עצרת, ור' יוחנן מקשה שאת חג האסיף לא ניתן לפרש כך שהרי אסור לעבוד ביו"ט ובחזה"מ, אלא ודאי הכוונה שהחג שבא בזמן אסיפה, וא"כ גם חג הקציר הכוונה לחג שבא בזמן קצירה.

ר"ל ור' יוחנן סוברים שחזה"מ אסור במלאכה, ובברייתא שנינו שר' יאשיה לומד מהפסוק את חג המצות תשמור שבעת ימים, ור' יונתן לומד מק"ו, שאם הימים ראשון והאחרון אסורים למרות שאין קדושה לפנייהם ולאחריהם, חזה"מ שיש קדושה לפניו ולאחריו ודאי אסור במלאכה, אך יש לפרוך שכל ששת ימי בראשית יוכיחו שיש קדושה לפנייהם ולאחרייהם ובכ"ז מותרים במלאכה, אך יש לדחות שבחזה"מ יש קרבן מוסף ובחול לא, אך קשה שגם בר"ח יש מוסף ובכ"ז אינו אסור במלאכה, ויש לומר שר"ח אינו נקרא מקרא קודש אך חזה"מ נקרא מקרא קודש ולכן יאסר במלאכה, ושינונו בברייתא אחרת שר' יוסי הגלילי לומד איסור מלאכה בחזה"מ מהפסוק כל מלאכת עבודה לא תעשו, ור"ע לומד מהפסוק אלה מועדי ה' והפסוק לא נאמר בראשון ובאחרון שהרי כבר נאמר בהם שבתון, ולומדים מזה שגם חזה"מ אסור במלאכה, ובברייתא אחרת לומדים מהפסוק ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה' שכמו שהשביעי עצור ממלאכה כך כל הששת ימים עצורים ממלאכה, ואין ללמוד משביעי שיאסר חזה"מ בכל מלאכה שהרי כתוב וביום השביעי עצרת שרק שביעי עצור מכל מלאכה ולא שאר הימים, ונמסר לחכמים איזה יום אסור ואיזה מותר ואיזו מלאכה מותרת ואיזו אסורה.

מותר להתענות ולהספיד ביום טבוח שאחר השבת, ואמנם היה מעשה שמת אלכסא בלוד ונכנסו להספידו ור' טרפון לא הניח להספידו כי זה היה יו"ט של עצרת, ופשוט שאין מדובר ביו"ט ממש שלא באו להספיד בו, אלא הכוונה ליום טבוח, ויש לומר ששם זה היה יו"ט שחל בחול, ומשנתינו דיברה שחל בשבת ולכן יום טבוח מותר בהספד.

עמוד ב משנה יש ליטול ידיו לחולין מעשר ותרומה, ולאכילת קודש יש להטביל ידיו, ולמי חטאת אם נטמא ידיו נטמא גופו, מי שטבל עבור חולין והוחזק לחולין אסור למעשר, ואם טבל והוחזק למעשר אסור בתרומה טבל והוחזק לתרומה אסור לקודש, טבל והוחזק לקודש אסור למי חטאת, אך אם טבל לחמור מותר בקל, ואם טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל, בגדי עם הארץ נחשבים לפרושים כטמאים מדרס, ובגדי פרושים הם כמדרס לאוכלי תרומה, בגדי אוכלי תרומה הם כמדרס לאוכלי קודש, בגדי אוכלי קודש הם כמדרס למי חטאת, ויוסי בן יועזר היה חסיד ומטפחתו נחשבת כמדרס לקודש, ויוחנן בן גודגדא אכל כל ימיו על טהרת הקודש ומטפחתו נחשבת כמדרס למי חטאת. **גמרא** משמע במשנה שחולין ומעשר טעונים נטילת ידים, אך קשה ששינונו שתרומה וביכורים חייבים עליהם מיתה וחומש ואסורים לזרים והם כנכסי כהן ומתבטלים בא' ומאה

בשם רבה בר אבון שנחלקו רק בטהרה של מעלות דרבנן, אך בטומאה וטהרה דאורייתא לא מועיל רגלו במים, וזה כר' פדת שאמר שהדין שמועיל רגל אחת במים הוא רק לר' יהודה, וללישנא בתרא ר"נ אמר בשם רבה בר אבון שר' יהודה ורבנן חלקו בטומאה דאורייתא, אך במעלות דרבנן לכו"ע טהור השני, וא"כ זה לא כר' פדת.

עולא אמר ששאל את ר' יוחנן לדעת ר' יהודה האם יכול להטביל מחטים וצנוריות בראש של הראשון האם ר' יהודה סובר רק גוד אחית ולא גוד אסיק או שהוא סובר גם גוד אסיק, ור' יוחנן הוכיח ממה ששנינו שאם היו ג' גממיות בנחל והעליונה והתחתונה היו כ' סאה כל אחת, והאמצעית של מ' סאה ומחברת ביניהם חרדלית של גשמים, ר' יהודה אומר שר"מ מתיר לטבול בעליונה, ויש ברייתא שר' יהודה אמר **עמוד ב** שר"מ מתיר לטבול בעליונה ואני אומר בתחתונה ולא בעליונה וא"כ הוא סובר רק גוד אחית, אמר עולא שאם כתוב כן בברייתא נלך אחריה.

שנינו במשנה שאם הוחזק לחולין לא הוחזק למעשר, ולכאורה זה כרבנן שחילקו בין חולין למעשר, אך בסיפא שנינו שבגדי עם הארץ מדרס לפרושים ובגדי הפרושים הם כמדרס לאוכלי תרומה וזה כר"מ שמעשר וחולין שוים, א"כ הרישא כרבנן והסיפא כר"מ, רב אחא בר אדא אומר שמדובר בסיפא לגבי ה' מעלות, וגם לרבנן אין חילוק בהם בין חולין למעשר, ואמר רב מרי שרואים מכאן שחולין שנעשו על טהרת הקודש הן כקודש,

דף כ ולכאורה ראייתו היא ממה שלא עשו מעלה נוספת, אך יתכן שלא כתוב בהם מעלה כי אם הם כתרומה כבר כתוב תרומה ואם הן כחולין כבר שנינו שחולין שנעשו על טהרת הקודש שלת"ק הן כחולין ולר"א בר' צדוק הן כתרומה, אך יש להוכיח מהסיפא שיוסי בן יועזר היה חסיד שבכהונה ומטפחתו היתה כמדרס לאוכלי קודש, יוחנן בן גודגדא אכל על טהרת הקדש כל ימיו ומטפחתו היתה מדרס לחטאת, ומשמע שלקודש לא, וא"כ חולין שנעשו על טהרת הקודש הם כקודש.

פרק חומר בקודש

משנה קודש חמור מתרומה, שרק לתרומה ניתן להטביל כלי בתוך כלי אך לא לקודש, לתרומה ניתן להשתמש בתוך כלי שטמא אחוריו ולא תוכו או בית צביטתו, ובקודש אסור, הנושא מדרס יכול לישא תרומה אך לא קודש, ובגדי אוכלי תרומה הם מדרס לאוכלי קודש, ובעוד דברים אין מדת הקודש כמדת התרומה שבקודש צריך להתיר ולנגב ואח"כ להטביל ובתרומה קושר ואח"כ מטביל, כלים שנגמרו בטהרה צריכים טבילה עבור קודש ולא עבור תרומה, כלי מצרף מה שבתוכו לקודש ולא לתרומה, רביעי בקודש פסול ובתרומה פסול רק שלישי, בתרומה אם נטמאת ידו אחת השניה טהורה, ובקודש צריך להטביל את שתיהן שהיד מטמאה חברתה, בתרומה יכול לאכול אוכל נגוב בידיים טמאות, אך בקודש לא,

דף כא אונן ומחוסר כיפורים צריכים טבילה לקודש ולא לתרומה. **גמרא** ר' אילא מבאר שלקודש לא מטבילים כלי בתוך כלי בגלל שכובד הכלי הפנימי חוצץ, אך קשה שאם הטעם בסיפא משום חציצה א"כ ברישא אין הטעם בגלל חציצה, ששנינו שבקודש מתיר ומנגב ומטביל ואח"כ קושר ובתרומה יכול לקשור קודם טבילה, וניתן לומר שגם ברישא וגם בסיפא הוא משום חציצה ואם המשנה היתה כותבת את הדין הראשון היינו אומרים שהסיבה היא בגלל כבידו של כלי שהוא חוצץ, ובסיפא אין כבידו של כלי ולא יהיה חציצה, קמ"ל שחוצץ כ"ז שהוא קשור, ואם המשנה היתה כותבת רק את הסיפא היינו אומרים **עמוד ב** שדוקא קשר הוא חציצה שהוא מהודק במים, אך כבידו של כלי אינו חציצה כיון שהמים מקיפים את הכלי, ור' אילא לשיטתו שהוא אמר בשם ר' חנינא בר פפא שבמשנתנו יש עשר מעלות ה' הראשונות הם גם לקודש וגם לחולין שנעשו על טהרת הקודש, כיון שבה' המעלות הראשונות יש חשש טומאה דאורייתא לכן גזרו לקודש וגם לחולין שנעשו על טהרת הקודש, וה' המעלות האחרונות שאין בהם חשש טומאה דאורייתא גזרו בהם רק לקודש אך לא לחולין שנעשו על טהרת הקודש, ורבא סובר שאמנם בסיפא הטעם הוא בגלל חציצה אך מה שלא מטבילים כלי בתוך כלי לקודש הוא מטעם גזירה שמא יטביל מחטים וצנוריות בתוך

ר' יונתן בן אלעזר אומר שאם נפל סודרו ממנו ואמר לחבירו תנה לי והביא לו היא טמאה, ור' יונתן בן עמרם אומר שגם אם התחלפו בגדי שבת בבגדי חול ולבשם נטמאו, ור"א בר' צדוק אומר שהיו שתי נשים חבירות שהחליפו בגדיהן בבית המרחץ ור"ע טימאן, והקשה ר' אושעיא א"כ אם הושיט ידו לסל ליטול פת חיטים ועלתה לו פת שעורים היא נטמאה, והרי שנינו שאם אמר על החבית בחזקת שהיא יין ונמצאת של שמן היא טהורה, ואמנם בסיפא של הברייתא כתוב שהיא אסורה מלאכול, וביאר ר' ירמיה שהוא אמר שמרתיה מדבר המטמאה ולא מדבר הפוסלה, אך קשה איך שייך שמירה לחצי, אך באמת מצאנו בברייתא שאם הושיט ידו לסל שעל כתיפו והיתה מגריפה בסל, וליבו היה על הסל ולא על המגריפה הסל טהור והמגריפה טמאה, ואין לומר שהמגריפה תטמא את הסל כי אין כלי מטמא כלי, ולכאורה יטמא מה שבסל, וביאר רבינא שהוא אמר שמרתי מדבר המטמאו ולא מדבר הפוסלו, אך בכ"ז קשה שכתוב בברייתא ששמן בחזקת של יין טהורה מלטמא, ועוד הקשה רבה בר אבון שאשה אחת באה לפני ר' ישמעאל אמרה לו בגד זה ארגתי בטהרה ולא היה בליבי לשמרו בטהרה ותוך כדי הבדיקות שבדקה היא אמרה לו שנדה משכה עמה בחבל, אמר ר' ישמעאל כמה גדולים דברי חכמים שרק דבר שבליבו לשמרו

כלי שאין בפיו כשפופרת הנוד, ששנינו במשנה שעירוב המקואות הוא בנקב שיש בו כשפופרת הנוד

דף כב בעביה ובחללה, והשיעור הוא כמו ב' אצבעות שחוזרות למקומם, ורובא סובר כדברי ר"נ בשם רבה בר אבוח שבמשנתנו יש י"א מעלות, שש מעלות הן גם לקודש וגם לחולין שנעשו על טהרת הקודש, והה' האחרונות הן רק לקודש ולא לחולין שנעשו על טהרת הקודש, ורובא ור' אילא יחלקו בסל ובכלי שמסננין בו יין שמילאן כלים להטבילם, שיש סברא של כבידו של כלי חוצץ אך לא שייך לגזור בכלים אלו שמא יטביל בכלי שאין בו כשפופרת הנוד שהרי אין סל שאין בו נקב רחב מאד, וכן אומר רבא להדיא שסל וגרוגתני שמילאן כלים והטבילם טהורים, אך מקוה שחלקו בסל וגרוגתני וטבל בו לא הועילה לו הטבילה שהרי בכל קרקע יש חלחול מים ובכ"ז צריך שיהיה מ' סאה במקום אחד, וכ"ז בכלי טהור אך בכלי טמא מתוך שעולה הטבילה לכלי הטמא עולה גם לכלים שבתוכו, שהמשנה אומרת שכלי שמילאהו כלים והטבילם טהורים ואם לא טבל מים המעורבים עד שיהיו מעורבים שפופרת הנוד, ומה שכתוב ואם לא טבל הכוונה שאם אינו צריך להטביל, ואם המים מעורבים כשפופרת הנוד מועילה הטבילה, ונחלקו תנאים בברייתא שלת"ק שק וגרוגתני שמילאם כלים והטבילם טהור בין לקודש ובין לתרומה, ולאבא שאול מועיל רק לתרומה ולא לקודש, ובתרומה לא חשש אבא שאול כי מדברים על חברים והם יודעים מתי יש עירוב מקואות, אך בקודש חששו שעם הארץ יראה ויטביל בפחות משיעור צירוף, ובתרומה לא חששו כיון שלא מקבלים מהם, ובקודש אי אפשר שלא לקבל מהם כיון שיהיה איבה, ובתרומה לא חששו לאיבה שהוא יתן לכהן עם הארץ חבירו.

ר' יוסי סובר שחוששים לאיבה שבברייתא שנינו שלר' יוסי הכל נאמנים על טהרת יין ושמן כל ימות השנה שלא ילך כל אחד ואחד ויבנה במה לעצמו וישרוף לעצמו פרה אדומה, ואמר רב פפא שמה שמקבלים עדות מעם הארץ זה כדעת ר' יוסי.

מה שמטבילים לתרומה ולא חששו ששאלו כלים מעם הארץ, שהרי כתוב שלב"ה כלי חרס מציל על הכל, ולב"ש הוא מציל רק על אוכלים ומשקים וכלי חרס, ואמרו ב"ה לב"ש מה החילוק, ואמרו ב"ש שהכלי טמא על גבי עם הארץ וכלי טמא אינו חוצץ, אמרו ב"ה א"כ מדוע טהרתם את האוכלים ומשקים שבתוכו אמרו ב"ש **עמוד ב** שהם טיהרו מה שבתוכו רק לעצמו, אך הכלי טהרתו היא אף לך ולו, וכתוב בברייתא שאמר ר' יהושע שהוא מתבייש מדברי ב"ש איך יתכן שאשה לשה בעריבה והאשה והעריבה טמאים שבעה והבצק טהור, וכן לגין מלא משקים טמא טומאת שבעה והמשקים טהורים, ותלמיד מתלמידי ב"ש נטפל אליו ואמר לו האם כלי טמא חוצץ או לא, אמר ר' יהושע שלא וכלי של עם הארץ האם הוא טמא אמר לו שטמא, אמר התלמיד שאם אומרים לו שהוא טמא האם הוא שומע אמר לו שלא, ועוד שהוא אומר ששלך טמא ושלי טהור א"כ זה טעמם של ב"ש, והלך ר' יהושע והשתטח על קברי ב"ש ואמר נעניתי לכם עצמות ב"ש ואם הדברים הסתומים שלכם כך ק"ו הדברים המפורשים והושחרו שיניו מפני תעניותיו, וכתוב לך ולו א"כ מוכח ששואלים כלים ממנו, ויש לומר שאכן אם שואלים ממנו כלים מטבילים אותם, ומה שב"ה לא ענו לב"ש שהשואלים יטבילו, כי זה לא יועיל בטמא מת

שצריך הזאה שלישי ושביעי ולא משאילים כלים לז' ימים, ומשמע שאינם נאמנים להטביל, אך ישנה ברייתא שעמי הארץ נאמנים על טהרת טבילת טמא מת, אביי מחלק שעל טומאת עצמו נאמן ועל כליו אינו נאמן, ורובא אומר שאף בכליו נאמן באופן שאומר לא הטבילתי כלי בתוך כלי מעולם, אך אם אומר שהטבילתי כלי בתוך כלי אך נזהרתי ובכלי יש נקב של שפופרת הנוד אינו נאמן, כמו ששנינו בברייתא שנאמן לומר על פירות שלא הוכשרו אך אינו נאמן לומר שהוכשרו ולא נטמאו, אך קשה, ששנינו בברייתא שחבר שבא להזות מזין עליו מיד, ועם הארץ שבא להזות צריך לעשות בפניו שלישי ושביעי, א"כ אינו נאמן על עצמו, אלא מחלק אביי שבגלל שמחמירים עליו בתחילתו בהזאה מקילים עליו בטבילה שהוא נזהר בה.

דין אחוריים ותוך כמו ששנינו שכלי שנטמא אחוריו במשקין אחוריו טמאים אך תוכו אגנו אגנו וידי טהורים, אך אם נטמא תוכו כולו טמא.

רב יהודה מפרש שבית הצביטה הוא מקום שצובטו וכמו שכתוב **ויצבט לה קלי**, ר' אסי מפרש בשם ר' יוחנן שזה מקום שהאיסטניסים מטבילים מאכלם בו, רב ביבי שנה לפני ר"נ שכל הכלים אין להם אחוריים ותוך בין קדשי המקדש ובין קדשי הגבול, אמר לו שאם קדשי הגבול הם תרומה, ושנינו במשנה שלתרומה מותר תוכו גם כשנטמא מאחוריו, אך יש לדחות שקדשי הגבול הכוונה לחולין שנעשו על טהרת הקודש, אמר רב ביבי שהזכרתי שרבה בר אבוח אמר שיש י"א מעלות במשנה שש הראשונות הם גם לחולין שנעשו על טהרת הקודש והאחרונות הם רק לקודש ולא לחולין שנעשו על טהרת הקודש. **נושא מדרס** לא ישא קודש משום מעשה שהיה כמו שאמר רב יהודה בשם שמואל שאדם אחד העביר חבית של יין קודש ממקום למקום

דף כג ונפסקה רצועה מסנדלו והוא נטלה והניחה על פי חבית והיא נפלה לאויר החבית ונטמאה ואמרו באותה שעה שהנושא את המדרס ישא תרומה אך לא קודש, ומה שלא גזרו גם על תרומה זה כדעת ר' חנניא בן עקביא, ששנינו בברייתא שאדם לא ישא מי חטאת ואפר חטאת ויעבירים בירדן ובספינה ולא יעמוד בצד זה ויזרקם לצד אחר ולא ישיטם על פני המים ולא ירכב על גבי בהמה ועל גבי חבירו אלא אם כן רגליו נוגעות בקרקע, אך מעבירים על הגשר ואינו חושש, ואסור בין ירדן ובין שאר נהרות, ור' חנניא בן עקביא אומר שאסרו רק בירדן ובספינה וכמעשה שהיה, כמו שאמר רב יהודה בשם רב שאדם אחד העביר מי חטאת ואפר חטאת בירדן ובספינה ונמצא כזית מת תחוב בקרקעית הספינה ואמרו באותה שעה שלא ישא אדם מי חטאת ואפר חטאת ויעביר בירדן בספינה, ולכאורה המעשה היה בסנדל טמא וא"כ יש להסתפק אם מותר בסנדל טהור, וכן המעשה היה בחבית פתוחה ויש להסתפק בחבית סתומה, וכן יש להסתפק מה הדין אם אם עבר ונשא, ר' אילא סובר שאם עבר ונשא טמא, ולר' זירא טהור.

כלים שנגמרו בטהרה צריכים טבילה לקודש ולא לתרומה, ויש להקשות שאם גמרם חבר לא יצטרכו טבילה, ואם גמרם עם הארץ זה לא נקרא שנגמרו בטהרה, ורבה בר שילא אמר בשם רב מתנה בשם שמואל שמדובר שגמרם חבר וחששו לצינורא של רוק שנפל מעם הארץ, ויש להקשות שאם נפל קודם שנגמר הכלי א"כ אינו מטמא שעדיין אינו כלי, ואחר שנגמר הכלי

החבר נזהר בהם, ויש לומר שמדובר שנפל קודם שגמר וחששו שהוא עדיין לח בשעת גמר הכלי,

יש לדייק במשנה שמספיק טבילה ולא צריך הערב שמש, ולכאורה זה לא כר"א, שנחלקו בשפופרת שחתכה לחטאת

שלר"א יטביל מיד, ור' יהושע סובר שיטמא ואח"כ יטבול ודנו בזה שאם החבר חתכה אינה צריכה טבילה, ואם העם הארץ חתכה א"כ ר' יהושע לא יצריך שיטמא ויטבול שהרי הוא כבר טמא, ורבה בר שילא אמר בשם רב מתנה בשם שמואל שהחבר חתכה, אך חששו לצינורא של עם הארץ ואם נפל קודם שחתכה אינו טמא שאינו כלי, ואחר שחתכה הוא נזהר בה אלא מדובר שנפלה קודם שחתכה וחששו שהיא לחה כשחתכה, ולפי ר' יהושע מובן מדוע עשו היכר לצדוקים שכתוב שטמאו את הכהן השורף שלא יאמרו שהפרה נעשית רק במעורבי שמש, אך לר"א אם נאמר שהוא מצריך הערב שמש א"כ יש היכר שכאן לא חיכו להערב שמש, אך אם נאמר שתמיד לא צריך הערב שמש א"כ אין היכר לצדוקים **עמוד ב** ורב אומר שהיא כטמא שרץ לענין ראשון ושני, אך לפ"ז לא תטמא אדם ושנינו שמי שחתכה והטבילה צריך טבילה, אלא שעשאוה כטמא מת אך לפ"ז יצטרך הזאה שלישי ושביעי ושנינו שהחותכה והמטבילה צריך טבילה ומשמע שאינו צריך הזאה, ויש לומר שעשאוה כטמא מת בשביעי אחר הזאה, אך קשה שכתוב שלא חידשו דבר בפרה וזה חידוש גדול, ואביי אומר שלא אמרו שקורדוס

טמא מושב שכתוב **והיושב על הכלי**, ואין לומר שאם הפך כלי מידה סאה או תרוב וישב עליה טמא, שכתוב **אשר ישב עליו יטמא** שדוקא כשהוא מיוחד לשיבה, וכלי מידה טהור, שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתינו.

שנינו שכלי מצרף מה שבתוכו לקודש, ור' חנין לומד את זה מהפסוק **כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת** שהתורה עשתה את כל מה שבכף אחת, ורב כהנא מקשה ששנינו שר"ע הוסיף סלת קטורת ולבונה וגחלים שאם נגע טבול יום במקצתם פסל כולם וזה רק מדרבנן שכתוב ברישא של אותה ברייתא שר"ש בן בתירא העיד על אפר חטאת שנגע הטמא במקצתו שטימא כולו, וע"ז הוסיף ר"ע,

דף כד ור"ל אומר בשם בר קפרא שעדותו של ר"ע נאמרה על שיירי מנחה שמדאורייתא אם צריך לכלי הכלי מצרף ומה שלא צריך לכלי הכלי אינו מצרפו, ורבנן גזרו שגם באין צריך לכלי הכלי מצרפו, אך כל זה בסלת אך קטורת ולבונה שצריכים לכלי יצטרפו מדאורייתא, ור"נ אומר בשם רבה בר אבוה שיכול לצברם על עור שלוק ומדאורייתא רק ביש לו תוך הוא מצרף ובלי תוך אינו מצרף, ורבנן תיקנו שמצרף גם ללא תוך, ור' חנין חולק על ר' חייא בר אבא שאומר שדין המשנה הוא רק מעדותו של ר"ע.

ר' יוסי לומד שרביעי בקודש פסול בק"ו ממחוסר כיפורים שמותר בתרומה ואסור בקודש א"כ שלישי שאסור בתרומה ודאי שיעשה רביעי בקודש, ושלישי בקודש מפורש שכתוב **והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל** וא"כ גם כשנגע בשני לא יאכלנו, ורביעי מק"ו.

בתרומה אם נטמאה ידו אחת לא נטמאה השניה ובקודש טמא, ואמר רב שיזבי שרק במחוברת טמא ושלא בחיבורים טהור, ואביי הקשה ממה ששנינו בברייתא שלדעת רבי יד נגובה מטמאה חברתה לטמא קודש ולא תרומה, ולר' יוסי בר' יהודה

היא רק פוסלת ולא מטמאה, ולכאורה רק באינה מחוברת יש חידוש בנגובה, אך אם מדובר רק בחיבורין א"כ אין חידוש בנגובה.

עמוד ב לר"ל בחבורים מטמא רק ידו ולא יד חבירו, ולר' יוחנן גם יד חבירו, והוא פוסל רק את אותה יד שהוא נוגע בו ולא את היד האחרת, וזה מדויק ממה שכתוב בסיפא שהיד מטמאה חברתה לקדש ולא לתרומה וזה מיותר אלא זה בא לחדש שגם ביד חבירו טמא, ור"ל הודה לר' יוחנן שר' יונה אמר בשם ר' אמי בשם ר"ל שביין ידו בין יד חבירו פסול ולא טמא.

ונחלקו תנאים לגבי יד חבירו, שר' יהושע סובר שכל הפוסל בתרומה מטמא ידים להיות שניות ויד מטמאה חברתה, וחכמים סוברים שידים שניות הן ואין שני עושה שני בחולין ומשמע ששני לא ושלישי כן, אך יש לדחות שגם שלישי אינו עושה, אלא תנאים אחרים נחלקו בזה ששנינו בברייתא שלרבי יד נגובה מטמאה חברתה בקודש ולא בתרומה, ור' יוסי בר' יהודה סובר שרק פוסלת את אותה יד אך היא לא נטמאה.

בתרומה מותר לאכול אוכל נגוב בידים טמאות ולא בקודש, ור' חנניא בן אנטיגנוס אומר וכי יש נגובה לקודש הרי בכל מקרה חיבת הקדש מכשירה לקבל טומאה, אך ניתן להעמיד שחבירו תחב לו לפיו או שהוא תחב לעצמו בכוש או כרכר ורצה לאכול צנון ובצל של חולין, וחכמים גזרו רק לקודש ולא לתרומה. **אונן** ומחוסר כיפורים צריכים טבילה לקודש כיון שעד עכשיו היו אסורים הצריכום חכמים טבילה.

משנה תרומה חמורה יותר מהקדש שביהודה נאמנים על טהרת יין ושמן כל השנה ועל תרומה רק בשעת הגיתות והבדים, ואם הביאו לו חבית יין תרומה לא יקבל מעם הארץ אלא יניחנה לגת הבאה, ואם אמר לו שהפריש לתוכה רביעית קדש נאמן.